

Les ailes de Morfeu

El foc roent cremant les seves entranyes a flamarades, contrastava amb la gelor pètria de les quatre parets on s'havia refugiat des de ves a saber quan.

El groc intens de la flassada teixida amb fils d'or, que a estones li cobria el cos lleugerament i en d'altres li pesava com una llosa, l'evocava

cruelment a la infància solejada, a peu de platja, on la vida passava per davant senzilla i sense estridències. Només passava.

L'avi muntava el palangre a l'ombra de la barca i des del seu llit de marbre i pedres precioses, ella sentia la brisa marina acarontant-li la cara.

L'àvia cosia la xarxa amb mans d'àngel ben diferents a les d'ella, que ara s'aferraven als llençols de franel·la buscant una espurna assedegada d'esperança.

La mare pentinava els seus cabells negres brillants i frondosos que ara s'apagaven i el pare somreia davant la dolça estampa, mirant com la vida senzillament passava.

Morfeu s'hi acostava sigil·lós, temptador, captivador, oferint-li volar més amunt dels estels, lliscant entre onades per una mar blava i pausada, gronxant-la amb ses ales gegantines per retrobar-se per fi amb la pau desitjada.

Ja no anhelava llençols de franel·la ni boniques flassades teixides amb fils d'or ni pedres precioses ni coixins de plomes ni un batí de seda negra importat de París.

Només volia volar, empesa per les ales de Morfeu fins l'infinit.

Traient forces de flaqueza es va acostar a la tauleta de nit i amb les mans fluixes i tendres, que feia uns moments s'aferraven als llençols, va tornar a abraçar al deu dels somnis, aquell deu sense escrúpols i desprietat dels somnis.

El foc roent que li havia cremat les entranyes, ara era mel temprada i suau que lliscava per les seves venes desinflamades i ja no hi havia lloses i els seus cabells negres altra cop brillaven.

Maleïda condemna, beneït miratge.

Felicity Lemon